

BLOEDHEET

Een DNA-onderzoek
brengt een groot
familiegeheim aan
het licht

THRILLER

ANNET
HULST

DE CRIME COMPAGNIE

DRIE MAANDEN EERDER

Voorzichtig steekt Bas het stokje in zijn mond en drukt het tegen de binnenkant van zijn wang. Aan het uiteinde zit een watje dat ruw aanvoelt.

Met zijn ellebogen leunt hij op de tafel. Hij voelt zich thuis, ook al woont hij pas twee weken in dit eenvoudige appartement. De bank is te hard, de keuken ongezellig en de poster van Dalí, die hij bij de kringloop heeft gevonden - iets met olifant-zwanen - is bij nader inzien te grimmig. Maar er is een grote boekenkast. Al zijn filosofieboeken kan hij erin kwijt en op de bovenste plank staan zijn schriften, meer dan vierhonderd stuks.

Zijn studio in Den Haag is drieënveertig vierkante meter, een stuk groter dan zijn cel was. Hij is er dik tevreden mee. Hij heeft weer de vrijheid om te gaan en te staan waar hij wil. Hij heeft een baantje gevonden bij een hotel, aan de Scheveningse boulevard, met uitzicht op zee. Beter had hij het niet kunnen treffen.

Een, twee, drie keer beweegt hij het bolletje op en neer. In het wangslimvlies zit zijn DNA. Als hij het stokje opstuurt naar MatchDNA, dan vindt hij hen. Tenminste, dat hoopt hij.

Zijn DNA wordt door de computer geanalyseerd en vervolgens vergeleken met de gegevens van alle mensen in hun klantenbestand. De kans dat ze erin staan is klein. De website is nieuw en niet iedereen staat te springen om DNA af te staan. Maar wat als ze wél in het systeem zitten? Of een van hen? Wat als ze naar hem op zoek zijn? Het is zijn grootste wens.

Wat zou het mooi zijn als hij binnenkort een mail ontvangt.

Dat er een match is gemaakt.

Dat er een familielid van hem is gevonden.

Zijn match zal dezelfde mail krijgen. Met de beruchte matchknop erin. Als beide partijen de button indrukken, worden hun gegevens gedeeld en kunnen ze contact met elkaar opnemen.

Bas stopt het stokje in de daarvoor bestemde houder en schuift hem in de voorbedrukte enveloppe. Misschien moet hij niet te veel hopen. Geduld moet hij hebben. Alweer. Afwachten tot zij er klaar voor zijn. Dan zullen ze hem vinden. Daarom doet hij dit.

DONDERDAG 21 NOVEMBER

1.

Met een zucht laat ik mijn hoofd naar achteren vallen. De geur van menthol en etherische oliën hangt in de vochtige lucht en de rustgevende muziek zorgt ervoor dat mijn naakte lijf direct ontspant. De warmte dringt via mijn poriën naar binnen. Ik adem langzaam en diep in door mijn neus en laat de lucht tussen mijn lippen ontsnappen. De wervelende stoom trakteert me op een mooi schouwspel in de ruimte. Hier was ik aan toe. Niets moeten.

Tentamenweek. Studeren, leren, blokken, ik heb drie weken niet anders gedaan en nu is die periode eindelijk voorbij. Na het laatste tentamen vanmorgen, algemene geschiedenis I, ben ik direct naar Wellnesscentrum Leiden gefietst. Even alleen zijn.

Mijn jaargenoten gingen naar *Annie's* in het centrum. Op het terras is het, uit de wind en onder een dekentje, waarschijnlijk best lekker. Rox zal nu ook wel in de stad zijn. Toen ik vanochtend de deur van ons appartement achter me dichttrok, was haar kamerdeur nog dicht. Haar studie psychologie lijkt haar geen enkele moeite te kosten, dus heeft ze alle tijd om te slapen en zich te vermaken. De sauna valt daar niet onder, vindt zij.

‘Openbare naaktheid is psychologisch toch heel interessant?’ probeerde ik haar laatst over te halen.

‘Fee, voor geen goud hoef ik de zwetende borsten van dikke bejaarde vrouwen te zien, terwijl vieze mannen zich gratis en voor niets vergapen aan onze prachtige, achttienjarige lichamen,’ antwoordde ze.

Rox heeft inderdaad een prachtig lijf, gespierd en slank, sommige mensen vinden haar mager. Ik ben het tegenovergestelde, maar dat vind ik geen reden om niet naar de sauna te gaan. Ik vind het namelijk heerlijk hier. De hitte, de geur, de stilte. Hoe ik er ontspant. Hoe er vlekken op mijn tintelende huid verschijnen, als ik na het afkoelen in

het voetenbad stap. Hoe zacht mijn huid aanvoelt, als ik mijn kleren weer aantrek.

Er zijn zo'n vijf minuten voorbij. Een waterdruppel glijdt tussen mijn borsten naar beneden. Ik ben de enige in het Turkse stoombad. Wellnessresort Leiden bevindt zich op de twaalfde verdieping en is relatief klein. Het uitzicht is adembenemend. Voor een donderdagmiddag is het rustig, ik heb slechts vier andere gasten gezien die nu waarschijnlijk aan de verse jus d'orange zitten in het restaurant. De temperatuur is goed en de stoom sluit zich om mijn lijf.

De Turkse sauna is de ideale beginnerssauna. Het is de standaardzin die ik gebruik als ik nieuwelingen rondleid. Je pikt ze er zo uit, degenen die nog nooit in een sauna zijn geweest. Ze gniffelen en trekken hun badjas nog een beetje strakker dicht. *Elke ronde begint met vijf minuten in het warme voetenbad. Hierdoor gaan je poriën wijd open staan. Daarna kies je een sauna. Het natte Turkse stoombad is een hete, vochtige ruimte. Het is er minder warm dan in de droge Finse sauna, waar het meer dan negentig graden is.*

Als medewerker mag ik gratis naar de sauna, zo vaak als ik wil. Een oude truc, zegt mijn vader. Hoe meer jonge meiden er in een sauna rondlopen, hoe drukker het is. Jongere mensen, jonge mannen vooral, blijven weg van een spa waar alleen 65-plussers komen. Mij maakt het niet uit. Een service voor het personeel of een truc om mensen te lokken. Ik vind het heerlijk om na mijn werk nog een saunarondje te doen, of zoals nu, na een drukke week mijn hoofd leeg te maken. Rox en mijn tentamens zijn inmiddels ver naar de achtergrond verdwenen.

Ik veeg een sliert van mijn halflange, donkerblonde haar naar achteren. Tien minuten zijn verstreken. Ik heb nog geen zin om af te koe-len, wat betekent dat ik niet warm genoeg ben.

In de sauna kun je zitten of liggen, dat maakt niet uit. Doe wat je prettig vindt, daarvoor ben je tenslotte hier, leg ik aan nieuwelingen uit. Hoe hoger de bank, hoe hoger de temperatuur. Om te beginnen kun je beter voor de onderste bank kiezen. Je kunt ook hoog beginnen en afzakken als het onprettig voelt. Vervolgens blijf je zitten tot je bent opgewarmd. Dit duurt ongeveer een kwartier, korter of langer kan ook, maar blijf nooit langer dan een halfuur zitten. Je lichaam droogt dan uit. Je bent klaar voor de volgende stap als je warm genoeg bent, als je verlangt naar het koude water op je huid. Afkoelen kan op verschillende

manieren, met de slang, de douche of de emmer. Echte diehards gaan in het dompelbad, gevuld met ijskoud water. Zorg ervoor dat je kopje-onder gaat, want je hele lijf moet afkoelen, vooral je hoofd. Doe je dat niet, dan bestaat er een kans dat je met hoofdpijn naar huis gaat. Als je bent afgekoeld, ga dan opnieuw in het voetenbad zitten. Dit is het moment dat je wordt beloond voor het afzien, je hele lijf zal tintelen, mijn persoonlijk favoriete moment.

Ik begin te verlangen naar de kou en besluit nog een paar minuten te blijven zitten. De deur gaat open. Het silhouet van een man duikt op in de deuropening. Hij is stevig gebouwd. Zijn haar is kort en hij ziet er sterk uit. Even blijft hij staan, alsof hij iemand zoekt. Dan ziet hij mij en zet een stap naar voren. De glazen deur valt achter hem dicht en door de waas van stoom zie ik hem op me aflopen. Ik denk dat hij een jaar of vijftig is. Ongewild kijk ik naar zijn piemel. Hoe vaak ik hier ook ben, hoeveel naakte mannen ik ook zie, ik kan het niet helpen dat ik altijd even omlaagkijk. Niets opvallends.

Hij neemt plaats op dezelfde bank als ik. Hoewel er ruim een meter leeg is tussen ons, vind ik het niet prettig. Alle andere banken zijn onbezet. Waarom kiest hij niet voor de plek tegenover me? Ik kan zijn gezicht niet goed zien, maar zijn benen wiebelen onrustig. Een onbestemd gevoel bekruipt me. Niemand kan ons van buitenaf zien. Ondanks de glazen deur neemt de stoom alle zicht weg. Ik ben bloot, net als hij, en we zijn veel te dicht bij elkaar, in een schemerige ruimte vol stoom. Ik hoor zijn ademhaling, licht hijgend, en opeens zijn stem: 'Fee. Zo heet je toch?'

Mijn nekharen schieten overeind. Dit voelt niet goed. Op deze plek een gesprek voeren met een vreemde. Hoe kent hij mijn naam? Opeens krijg ik het benauwd. Ik moet naar buiten. Nu. De man ademt in, alsof hij nog meer wil zeggen. Ik wacht niet en spring op. Mijn voeten glibberen over de vloertegels, maar ik weet de deur te bereiken en gooi mezelf naar buiten.

Een bejaard stel, in uniseks badjassen, slentert voorbij. Een panfluit klinkt door de luidsprekers. Alles ademt rust uit. Ik steek mijn voeten in mijn badslippers en gris mijn badjas van de kapstok. Zonder om te kijken, wandel ik zo snel mogelijk naar de koude douches.

2.

De kamer ruikt nog steeds naar knoflook en rozemarijn. Voorzichtig leg ik de schaar op tafel. ‘Mag ik nu het plakband?’

Rox geeft me de houder aan.

Met het puntje van mijn tong uit mijn mond, vouw ik een driehoekig vel papier om het touw en plak de rand vast. Ik schuif de volgende driehoek onder het touw en vouw opnieuw. Mijn haar heb ik in een korte staart naar achteren gebonden.

Naast me aan de witte eettafel schildert Rox bloemen en andere vrolijke vormen op de slinger van papieren vlaggetjes. ‘Sorry hoor, deze bloemen zien eruit of ze door een kleuter op papier zijn gekwakt. Dat laatste biertje bij *Annie’s* had ik beter niet kunnen nemen.’

Ik kijk naar haar werk en schiet in de lach.

‘Het lijkt inderdaad meer op een rorschachtest. Je weet wel, dat je naar een inktvlek kijkt en moet zeggen of je een bloem ziet of een vleermuis.’ Rox pakt een vlaggetje op en bekijkt het van alle kanten. ‘Ik kan niet kiezen. Wacht, het kan ook een ananas zijn. Misschien dat een kopje koffie helpt.’ Ze staat op en loopt de open keuken in. ‘Wil jij ook, Fee?’

‘Doe maar thee. Ik ben zo ontspannen van de sauna, dat ik geen oppepper nodig heb.’

Vanmiddag - ik stond met natte haren naast mijn fiets - aptte ik Rox of ik nog eten moest halen, maar dat had ze gelukkig al gedaan. Rox kan koken als de beste en heeft vanavond een heerlijke pastaschotel voor ons gemaakt, met pomodori en verse kruiden. Ze had een fles Italiaanse wijn meegenomen, maar die staat nog onaangebrouwen op het aanrecht. Rox heeft al genoeg alcohol op en ik voel me zó schoon dat ik niet wil drinken vanavond. Daarnaast moet er worden geknutseld. Het doel: een slinger van honderd meter lang. Niet dat zoveel vlaggetjes zullen opvallen in de tuin van mijn ouders die zich uitstrekt aan drie kanten van hun villa, maar als we de slingers rond het terras hangen, zullen ze voor een vrolijke noot zorgen.

‘Ik vind het zó aardig van je vader dat hij mij heeft uitgenodigd.’ Rox zet een kop thee voor me op tafel en gaat weer naast me zitten met een koffiemok in haar handen geklemd.

‘Je hoort toch ook een beetje bij onze familie.’

‘Dat maakt het extra jammer dat ik er niet bij kan zijn, vijftig jaar worden is niet niks.’

‘Jouw eigen vader gaat voor, dat is logisch.’ Ik kijk op van mijn knutselwerkje en glimlach naar haar. Rox’ vader is een dag later jarig dan de mijne, maar dit jaar vieren ze het allebei op zondag.

‘Mijn vader wordt zevenenvijftig. Dat is nauwelijks een feestje waard.’

‘En toch moet je naar hem toe.’

Rox knikt beteuterd.

Ik spuit een dikke klodder gele verf op een schotelkje en meng het met een toefje rood. De verf kleurt oranje. ‘Ik ga wel verder met schilderen. Doe jij het vouw- en plakwerk?’ Ik schuif de schaar en de plakbandhouder naar mijn beste vriendin. Mijn hand verdwijnt in de zak met chocoladekruidnoten, die voor me ligt. Ik prop er een stuk of acht tegelijk in mijn mond. Door het gekraak hoor ik niet wat Rox zegt.

‘Laat je ook wat voor mij over?’ zegt ze, harder nu, een verkapte manier om mij erop te wijzen dat ik te veel snoep. Dat is iets wat ik zelf natuurlijk heel goed weet. Maar ik heb een excuus: het is half november. De komende weken, tot het eind van het jaar, houd ik me niet in met zoetigheid. In januari begin ik met lijnen. Net als vorig jaar.

‘Leg die zak dan in je eigen kamer,’ zeg ik met volle mond. ‘Als je hem voor me verstopt, eet ik hem niet leeg, maar als je hem hier laat slingeren ...’

‘Kennelijk is dat de enige manier.’ Rox haalt haar schouders op en gaat staan. Ze pakt de kruidnoten van tafel en vouwt de zak dicht. ‘Ik doe dit voor je eigen bestwil, Fee. En voor de mijne,’ roept ze als ze de gang in verdwijnt. Ik pak een kwast en schilder een smiley op het volgende vaantje.

Mijn telefoon trilt. Een e-mail. Ik zie de afzender en opeens voel ik spanning in mijn lijf. Nu al? Mijn blik glijdt over de tafel om te zien of er nog een verdwaalde kruidnoot ligt. Zonder iets om op te kauwen, open ik het bericht. *Beste Fee Wilkens, drie weken geleden heeft u uw DNA naar ons opgestuurd.* Met bevende handen trek ik het elastiekje uit mijn haar en laat het om mijn pols glijden. *Wij zijn verheugd u te mel-*

den dat wij TWEE directe familieleden van u hebben gevonden. Ik krijg kippenvel op mijn armen. Waarom? Dit is toch wat ik wilde toen ik de enveloppe op de bus deed?

Ik had de MatchDNA-set besteld, omdat het me het perfecte cadeau leek voor mijn vader. Mensen die vijftig worden vinden het leuk om stambomen te tekenen, dacht ik. Zijn familie is maar klein: zijn enige broer is veel te jong aan kanker overleden, dus via deze website kon hij misschien zijn verloren achterneven en -nichten vinden.

Fabian vond het idee helemaal niets. 'Papa is tevreden met de familie zoals die nu is. Hij is niet op zoek naar andere mensen.' Ik vond zijn reactie overdreven, maar Fabian is mijn grote broer en vaak lijkt hij papa beter te kennen dan ik. Samen bedachten we een ander cadeau. De set heeft een week op mijn slaapkamer gelegen, tot ik besloot om hem dan maar zelf te gebruiken. Misschien leverde het me een interessante ontmoeting op. Het was een fluitje van een cent: met een watje langs mijn wang strijken, opsturen en wachten.

Wilt u contact opnemen met uw familieleden? U hoeft slechts op de matchknop te drukken. In de e-mail zit een afbeelding van een rode button, waar in sierlijke letters Match op staat.

Wil ik dit? Waarom krijg ik hier zo'n onbestemd gevoel van? Het is een geinig concept. Misschien heeft papa zijn DNA al eens opgestuurd en vind ik nu mijn eigen vader. Ik grinnik. Mijn vinger glijdt naar de rode knop en ik druk erop.

'Wat zit je te lachen?' Rox komt de kamer weer in en loopt door naar het aanrecht.

'Ik heb je vorige week toch verteld dat ik mijn DNA heb opgestuurd naar die website? Ze hebben twee matches gevonden.'

'Spannend. Wie weet heeft je vader nog tien kinderen en komt zijn geheim nu uit.'

'Doe normaal.' Ik zucht. 'Ik heb zojuist op de knop gedrukt.'

'Wat betekent dat?'

'Dat twee mensen in de wereld nu een mailtje krijgen van MatchDNA.nl. Als zij ook op de rode knop drukken, zijn we officieel gematcht en worden onze gegevens uitgewisseld.'

'Dus, stel dat die twee matches allebei onechte kinderen van je vader zijn, kom je dat dan te weten?'

'Doe normaal, Rox. Mijn vader is hartstikke gek op mijn moeder.'

Maar, inderdaad, als zij ook op de matchknop drukken, krijg ik hun namen en e-mailadressen.'

Rox glimlacht. 'Als je een knappe halfbroer blijkt te hebben, stuur je hem maar naar mij. Eentje van onze leeftijd graag, Fabian is te oud voor me.'

Ze komt weer naast me zitten en legt een elstar voor me op tafel. Ik duw de kwast in haar handen en zet met tegenzin mijn tanden in de appel.